

Per Toni Giménez

Fredor

Fredor i distanciament és el que cada vegada rebem més quan ens trobem entre persones. Passo per l'autopista, m'aturo a pagar el peatge (sempre vaig al servei manual), la persona de la finestra treu la mà, ni em mira, està veient un partit de futbol en un televisor petit i porta els auriculars posats. El saludo, com que no em mira, no em pot respondre. Li dono els diners. Em torna el canvi sense mirar-me. L'agafo i segurament no m'ha escoltat quan li he dit: "a reveure".

Sóc en una entitat de subministrament elèctric. Som unes quantes persones fent cua. Hi ha quatre treballadors a les seves respectives taules, però tan sols un atén els clients. Els altres, sembla que mig treballen però també la fan petar, tot comentant aspectes de la vida diària. No s'adonen que el temps que estem invertint els usuaris, fent cua, és tan sagrat com el seu? Per què no es posen tots a atendre les persones que, la majoria dretes, se'ns fa pesat haver d'esperar tanta estona?

Fredor al carrer, als mitjans de transport públic, en una sala d'espera d'urgències... Us deixo un poema curt del gran escriptor italià Gianni Rodari (Roma, 1920-1980). Tant de bo tothom es delís per tenir aquest cor d'inuit (veritable nom dels que anomenem esquimals i que significa poble d'amistat)

Els esquimals

Estranya gent els esquimals:
són de gel els seus rodals.
De gel les places i els carrerons,
també de gel les habitacions;
el sostre i el paviment
són de gel, no de ciment.
I fins el llit és de gel fred,
Tallat, a escaire, amb ganivet.
I és de gel, o li ve de poc,
la pedra de la llar de foc.
De no-gel és una cosa,
la més secreta, la més preciosa:
el cor de les persones, que ell, tot sol,
escalfa fins i tot el pol.